Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΌΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΊΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 20ής Μαΐου 2021 *

«Προδικαστική παραπομπή – Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις – Διεθνής δικαιοδοσία, αναγνώριση και εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις – Κανονισμός (ΕΕ) 1215/2012 – Διεθνής δικαιοδοσία σε υποθέσεις ασφαλίσεων – Άρθρο 10 – Άρθρο 11, παράγραφος 1, στοιχείο α΄ – Δυνατότητα άσκησης αγωγής κατά ασφαλιστή σε κράτος μέλος διαφορετικό από εκείνο στο οποίο έχει την κατοικία του, εφόσον την αγωγή έχει ασκήσει ο αντισυμβαλλόμενος του ασφαλιστή, ο ασφαλισμένος ή δικαιούχος, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου κατοικίας του ενάγοντος – Άρθρο 13, παράγραφος 2 – Ευθεία αγωγή του ζημιωθέντος κατά του ασφαλιστή – Προσωπικό πεδίο εφαρμογής – Έννοια του "ζημιωθέντος" – Επαγγελματίας του κλάδου των ασφαλίσεων – Ειδικές βάσεις διεθνούς δικαιοδοσίας – Άρθρο 7, σημεία 2 και 5 – Έννοιες του "υποκαταστήματος", του "πρακτορείου" ή της "κάθε άλλης εγκατάστασης"»

Στην υπόθεση C-913/19,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Sąd Rejonowy w Białymstoku (πρωτοδικείο Białystok, Πολωνία) με απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 13 Δεκεμβρίου 2019, στο πλαίσιο της δίκης

CNP spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

κατά

Gefion Insurance A/S,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Prechal, πρόεδρο τμήματος, N. Wahl, F. Biltgen, L. S. Rossi (εισηγήτρια) και J. Passer, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Campos Sánchez-Bordona,

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

* Γλώσσα διαδικασίας: η πολωνική.

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η CNP spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, εκπροσωπούμενη από την K. Janiec-Janowska, radca prawny,

– η Gefion Insurance A/S, εκπροσωπούμενη από την I. Łyszkiewicz, radca prawny,

– η Πολωνική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον B. Majczyna,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις M. Heller και B. Sasinowska,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 14ης Ιανουαρίου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 13, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 10, και του άρθρου 7, σημεία 2 και 5, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2012, L 351, σ. 1, και διορθωτικό ΕΕ 2014, L 325, σ. 30).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ της CNP spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (στο εξής: CNP), εταιρίας περιορισμένης ευθύνης εδρεύουσας στην Πολωνία, και της Gefion Insurance A/S (στο εξής: Gefion), ασφαλιστικής εταιρίας εδρεύουσας στη Δανία, σχετικά με αποζημίωση για ζημία που προκλήθηκε από τροχαίο ατύχημα το οποίο συνέβη στην Πολωνία.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Ο κανονισμός 1215/2012

3 Οι αιτιολογικές σκέψεις 15, 18 και 34 του κανονισμού 1215/2012 έχουν ως εξής:

«(15) Οι κανόνες περί διεθνούς δικαιοδοσίας θα πρέπει να παρουσιάζουν υψηλό βαθμό προβλεψιμότητας και να βασίζονται στην αρχή της γενικής δωσιδικίας της κατοικίας του εναγομένου. Η δωσιδικία αυτή θα πρέπει να ισχύει πάντοτε, εκτός από μερικές συγκεκριμένες περιπτώσεις όπου το επίδικο αντικείμενο ή η αυτονομία των διαδίκων δικαιολογεί άλλο συνδετικό στοιχείο. Η κατοικία των νομικών προσώπων πρέπει να καθορίζεται αυτοτελώς ώστε να αυξάνεται η διαφάνεια των κοινών κανόνων και να αποφεύγονται οι συγκρούσεις δικαιοδοσίας.

[…]

(18) Στις συμβάσεις ασφάλισης, καταναλωτών και εργασίας είναι σκόπιμο να προστατεύεται το αδύναμο μέρος με ευνοϊκότερους για τα συμφέροντά του κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας.

[…]

(34) Θα πρέπει να διασφαλισθεί η συνέχεια μεταξύ της Σύμβασης [της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 1982, L 388, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με τις διαδοχικές συμβάσεις για την προσχώρηση των νέων κρατών μελών στην εν λόγω Σύμβαση], του κανονισμού (ΕΚ) 44/2001 [του Συμβουλίου, της 22ας Δεκεμβρίου 2000, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις (ΕΕ 2001, L 12, σ. 1),] και του παρόντος κανονισμού, και γι' αυτό το σκοπό θα πρέπει να προβλεφθούν μεταβατικές διατάξεις. Η ίδια ανάγκη συνέχειας ισχύει και όσον αφορά την ερμηνεία των διατάξεων από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης της εν λόγω Σύμβασης […] και των κανονισμών που την αντικατέστησαν.»

4 Το κεφάλαιο ΙΙ του κανονισμού 1215/2012, που αφορά τη «[δ]ιεθνή δικαιοδοσία», περιλαμβάνει το τμήμα 1, το οποίο φέρει τον τίτλο «Γενικές διατάξεις» και στο οποίο περιλαμβάνονται τα άρθρα 4 έως 6 του κανονισμού αυτού.

5 Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει τα εξής:

«Με την επιφύλαξη των διατάξεων του παρόντος κανονισμού, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος κράτους μέλους ενάγονται ενώπιον των δικαστηρίων αυτού του κράτους μέλους, ανεξάρτητα από την ιθαγένειά τους.»

6 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 ορίζει τα ακόλουθα:

«Τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους σε κράτος μέλος μπορούν να εναχθούν ενώπιον των δικαστηρίων άλλου κράτους μέλους μόνο σύμφωνα με τους κανόνες που περιλαμβάνονται στα τμήματα 2 έως 7 του παρόντος κεφαλαίου.»

7 Το τμήμα 2 του κεφαλαίου ΙΙ του εν λόγω κανονισμού, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ειδικές δικαιοδοσίες», περιλαμβάνει, μεταξύ άλλων, το άρθρο 7, το οποίο ορίζει τα εξής:

«Πρόσωπο που έχει την κατοικία του σε κράτος μέλος μπορεί να εναχθεί σε άλλο κράτος μέλος:

[…]

2) ως προς ενοχές εξ αδικοπραξίας ή οιονεί αδικοπραξίας, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου συνέβη ή ενδέχεται να συμβεί το ζημιογόνο γεγονός·

[…]

5) ως προς διαφορές σχετικές με την εκμετάλλευση υποκαταστήματος, πρακτορείου ή κάθε άλλης εγκατάστασης, ενώπιον του δικαστηρίου της τοποθεσίας τους·

[…]».

8 Το τμήμα 3 του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού 1215/2012, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διεθνής δικαιοδοσία σε υποθέσεις ασφαλίσεων», περιλαμβάνει τα άρθρα 10 έως 16 του κανονισμού.

9 Το άρθρο 10 του εν λόγω κανονισμού έχει ως εξής:

«Σε υποθέσεις ασφαλίσεων η διεθνής δικαιοδοσία ρυθμίζεται από το παρόν τμήμα, με την επιφύλαξη των διατάξεων του άρθρου 6 και του άρθρου 7 σημείο 5.»

10 Το άρθρο 11, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012 προβλέπει τα ακόλουθα:

«Ένας ασφαλιστής ο οποίος έχει την κατοικία του σε κράτος μέλος μπορεί να εναχθεί:

α) ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους μέλους όπου έχει την κατοικία του·

β) σε άλλο κράτος μέλος, εφόσον την αγωγή έχει ασκήσει ο αντισυμβαλλόμενος του ασφαλιστή, ο ασφαλισμένος ή δικαιούχος, ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου κατοικίας του ενάγοντος· ή

[…]».

11 Το άρθρο 12 του κανονισμού αυτού ορίζει τα εξής:

«Ο ασφαλιστής μπορεί επιπλέον να εναχθεί ενώπιον των δικαστηρίων του τόπου όπου συνέβη το ζημιογόνο γεγονός, αν πρόκειται για ασφάλιση αστικής ευθύνης ή για ασφάλιση ακινήτων. Το ίδιο ισχύει αν η ασφάλιση αφορά από κοινού ακίνητα και κινητά που καλύπτονται από το ίδιο ασφαλιστήριο και η προσβολή τους οφείλεται στην ίδια αιτία.»

12 Το άρθρο 13, παράγραφοι 1 και 2, του εν λόγω κανονισμού ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Σε υποθέσεις ασφάλισης αστικής ευθύνης, ο ασφαλιστής μπορεί επίσης να προσεπικληθεί ενώπιον του δικαστηρίου που έχει επιληφθεί της αγωγής του ζημιωθέντος κατά του ασφαλισμένου, αν το δίκαιο του δικαστηρίου το επιτρέπει.

2. Οι διατάξεις των άρθρων 10, 11 και 12 εφαρμόζονται σε περίπτωση ευθείας αγωγής του ζημιωθέντος κατά του ασφαλιστή, εφόσον η ευθεία αγωγή επιτρέπεται.»

Η οδηγία 2009/138/ΕΚ

13 Το άρθρο 145 της οδηγίας 2009/138/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2009, σχετικά με την ανάληψη και την άσκηση δραστηριοτήτων ασφάλισης και αντασφάλισης (Φερεγγυότητα ΙΙ) (ΕΕ 2009, L 335, σ. 1), το οποίο φέρει τον τίτλο «Όροι ίδρυσης υποκαταστήματος», ορίζει στην παράγραφο 1 τα ακόλουθα:

«Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε κάθε ασφαλιστική επιχείρηση που επιθυμεί να ιδρύσει υποκατάστημα στο έδαφος άλλου κράτους μέλους προβαίνει σε σχετική κοινοποίηση προς τις εποπτικές αρχές του κράτους μέλους καταγωγής.

Εξομοιώνεται με υποκατάστημα κάθε μόνιμη παρουσία μιας επιχείρησης στο έδαφος κράτους μέλους, έστω και αν αυτή η παρουσία δεν έχει λάβει τη μορφή υποκαταστήματος, αλλά ασκείται μέσω απλού γραφείου το οποίο διευθύνεται από το προσωπικό της ίδιας της επιχείρησης, ή από ανεξάρτητο πρόσωπο, εντεταλμένο να ενεργεί μονίμως για την επιχείρηση όπως θα ενεργούσε ένα πρακτορείο.»

14 Το άρθρο 151 της οδηγίας αυτής, το οποίο φέρει τον τίτλο «Ισότιμη μεταχείριση των προσώπων που υποβάλλουν αίτηση αποζημίωσης» έχει ως εξής:

«Το κράτος μέλος υποδοχής απαιτεί από την επιχείρηση ασφάλισης ζημιών να εξασφαλίζει ότι τα πρόσωπα που υποβάλλουν αίτηση αποζημίωσης συνεπεία γεγονότων που συνέβησαν στο έδαφός του, δεν θα τίθενται σε λιγότερο ευνοϊκή θέση λόγω του ότι η εν λόγω επιχείρηση καλύπτει κίνδυνο, εκτός της αστικής ευθύνης του μεταφορέα, του κλάδου 10 του μέρους Α του παραρτήματος Ι, δυνάμει της ελευθερίας παροχής υπηρεσιών και όχι μέσω εγκατάστασης στο κράτος αυτό.»

15 Το άρθρο 152 της εν λόγω οδηγίας, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αντιπρόσωπος», ορίζει τα ακόλουθα:

«1. Για τους σκοπούς που αναφέρονται στο άρθρο 151, το κράτος μέλος υποδοχής απαιτεί από την επιχείρηση ασφάλισης ζημιών να ορίζει αντιπρόσωπο με κατοικία ή εγκατάσταση στο έδαφός του, ο οποίος συλλέγει όλες τις απαραίτητες πληροφορίες τις σχετικές με τις απαιτήσεις και διαθέτει επαρκείς εξουσίες για να αντιπροσωπεύει την επιχείρηση έναντι των προσώπων που υπέστησαν ζημίες και θα μπορούσαν να αξιώσουν αποζημίωση, συμπεριλαμβανομένης της πληρωμής αυτών των αποζημιώσεων, και για να την αντιπροσωπεύει ή, εφόσον απαιτείται, να φροντίζει για την αντιπροσώπευσή της ενώπιον των δικαστηρίων και των αρχών αυτού του κράτους μέλους σχετικά με τις αποζημιώσεις αυτές.

[…]

3. Ο διορισμός του αντιπροσώπου δεν συνιστά καθ' εαυτόν άνοιγμα υποκαταστήματος για τον σκοπό του άρθρου 145.

[…]»

Το πολωνικό δίκαιο

16 Κατά το άρθρο 1099 του kodeks postępowania cywilnego (κώδικα πολιτικής δικονομίας), το επιληφθέν της υποθέσεως δικαστήριο εξετάζει αυτεπαγγέλτως, σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας, τυχόν έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας των εθνικών δικαστηρίων για την εκδίκαση της διαφοράς και κηρύσσει την αγωγή απαράδεκτη σε περίπτωση τέτοιας ελλείψεως. Η έλλειψη διεθνούς δικαιοδοσίας των εθνικών δικαστηρίων αποτελεί λόγο ακυρότητας της διαδικασίας.

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

17 Στις 28 Φεβρουαρίου 2018 συνέβη στην Πολωνία τροχαίο ατύχημα κατά το οποίο συγκρούστηκαν δύο αυτοκίνητα. Ο υπαίτιος του ατυχήματος είχε συνάψει πριν από το ατύχημα σύμβαση ασφαλίσεως αστικής ευθύνης αυτοκίνητων οχημάτων με την Gefion.

18 Την 1η Μαρτίου 2018, η ζημιωθείσα μίσθωσε όχημα αντικαταστάσεως, έναντι αντιτίμου, από το συνεργείο που είχε αναλάβει την επισκευή του αυτοκινήτου της. Προς εξόφληση της εν λόγω παροχής, η ζημιωθείσα εκχώρησε στο συνεργείο την απαίτησή της κατά της Gefion, δυνάμει συμβάσεως εκχωρήσεως απαιτήσεως. Στις 25 Ιουνίου 2018, δυνάμει νέας συμβάσεως εκχωρήσεως απαιτήσεως, το συνεργείο εκχώρησε την απαίτηση αυτή στη CNP.

19 Με επιστολή της 25ης Ιουνίου 2018, η CNP ζήτησε από την Gefion να της καταβάλει το ποσό που είχε χρεωθεί για τη μίσθωση του οχήματος αντικαταστάσεως βάσει του τιμολογίου. Η αξίωση αυτή απεστάλη στη διεύθυνση της Polins spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (στο εξής: Polins), εταιρίας περιορισμένης ευθύνης με έδρα το Żychlin (Πολωνία), η οποία, όπως προκύπτει από την απόφαση περί παραπομπής, εκπροσωπούσε στην Πολωνία τα συμφέροντα της Gefion.

20 Με επιστολή της 16ης Αυγούστου 2018, η Crawford Polska sp. z o.o., εταιρία εδρεύουσα στην Πολωνία και επιφορτισμένη από την Gefion με τον διακανονισμό της ζημίας, ενέκρινε την εν μέρει εξόφληση του τιμολογίου για τη μίσθωση του οχήματος αντικαταστάσεως και κατέβαλε στη CNP μέρος του χρεωθέντος βάσει του τιμολογίου ποσού σχετικά με την εν λόγω εκμίσθωση.

21 Στο καταληκτικό τμήμα της ως άνω επιστολής, η Crawford Polska μνημόνευε τη δυνατότητα προβολής αξιώσεων εναντίον της, ως εξουσιοδοτημένης από την ασφαλιστική επιχείρηση οντότητας, ή απευθείας εναντίον της Gefion, «είτε σύμφωνα με τους γενικούς κανόνες περί δικαιοδοσίας και αρμοδιότητας είτε ενώπιον του δικαστηρίου της κατοικίας ή της έδρας του αντισυμβαλλομένου του ασφαλιστή, του ασφαλισμένου ή του δικαιούχου της ασφάλισης ή προσώπου έλκοντος δικαιώματα από τη σύμβαση ασφάλισης».

22 Στις 20 Αυγούστου 2018, η CNP άσκησε αγωγή κατά της Gefion ενώπιον του Sąd Rejonowy w Białymstoku (πρωτοδικείου Białystok, Πολωνία). Όσον αφορά τη διεθνή δικαιοδοσία του δικαστηρίου αυτού, η CNP επικαλέστηκε τις δημοσιοποιηθείσες από την Gefion πληροφορίες, κατά τις οποίες ο κύριος αντιπρόσωπός της στην Πολωνία ήταν η Polins. Η CNP ζήτησε οι επιδόσεις προς την Gefion να πραγματοποιούνται στη διεύθυνση της Polins.

23 Στις 11 Δεκεμβρίου 2018, το ως άνω δικαστήριο εξέδωσε διαταγή προς πληρωμή.

24 Η Gefion άσκησε ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής αμφισβητώντας τη διεθνή δικαιοδοσία των πολωνικών δικαστηρίων προς εκδίκαση της διαφοράς. Ειδικότερα, υποστήριξε ότι η CNP δραστηριοποιείται επαγγελματικώς στον τομέα της εξαγοράς απαιτήσεων από ασφαλιστικές συμβάσεις και συνήγαγε εξ αυτού ότι η CNP δεν είχε την ιδιότητα του αντισυμβαλλομένου του ασφαλιστή, του ασφαλισμένου ή του δικαιούχου της ασφαλίσεως, κατά την έννοια του άρθρου 11, παράγραφος 1, στοιχείο β', του κανονισμού 1215/2012, και ότι δεν νομιμοποιούνταν, κατά συνέπεια, να ασκήσει αγωγή σχετικά με υπόθεση ασφαλίσεως ενώπιον δικαστηρίου κράτους μέλους διαφορετικού από εκείνο της έδρας του ασφαλιστή.

25 Επιπλέον, η Gefion επικαλούμενη την απόφαση της 31ης Ιανουαρίου 2018, Hofsoe (C-106/17, EU:C:2018:50), υποστήριξε ότι, λαμβανομένης υπόψη της προστατευτικής λειτουργίας του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012, πρόσωπο που ασκεί επαγγελματική δραστηριότητα στον τομέα της διεκδίκησης απαιτήσεων αποζημιώσεως έναντι ασφαλιστικών εταιριών ως εκδοχέας των απαιτήσεων αυτών βάσει συμβάσεως δεν τυγχάνει της ειδικής προστασίας που συνιστά η δυνατότητα χρήσης των κανόνων περί ειδικών βάσεων διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπονται στο τμήμα 3 του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού αυτού.

26 Η CNP αντέτεινε ότι η Gefion περιλαμβανόταν στον κατάλογο των ασφαλιστικών επιχειρήσεων των κρατών μελών και των κρατών της Ευρωπαϊκής Ζώνης Ελευθέρων Συναλλαγών (ΕΖΕΣ), κοινοποίηση του οποίου είχε γίνει στην Komisja Nadzoru Finansowego (Επιτροπή Εποπτείας του Χρηματοπιστωτικού Τομέα, Πολωνία), ότι πωλούσε ασφαλιστήρια συμβόλαια εντός της Πολωνίας και ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι ο υποκαθιστάμενος στην απαίτηση ζημιωθέντος

αδυνατεί να αξιώσει την επιστροφή των επίμαχων στην κύρια δίκη εξόδων επισκευής ενώπιον του δικαστηρίου του τόπου όπου συνέβη το ζημιογόνο γεγονός και όπου πραγματοποιήθηκε η επισκευή.

27 Το αιτούν δικαστήριο διατηρεί αμφιβολίες ως προς το ζήτημα αν, εν προκειμένω, η CNP δύναται βασίμως να επικαλεστεί τους κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας του τμήματος 3 του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού 1215/2012. Διερωτάται ειδικότερα αν η CNP, η οποία είναι επιχείρηση που έχει αποκτήσει από ζημιωθέντα απαίτηση έναντι ασφαλιστή απορρέουσα από ασφάλιση αστικής ευθύνης, μπορεί να τύχει της προστασίας που επιφυλάσσουν οι διατάξεις του τμήματος αυτού για το ασθενέστερο μέρος μιας έννομης σχέσεως. Κατά το εν λόγω δικαστήριο, θα πρέπει μάλλον να εξεταστεί το ζήτημα της εφαρμογής των διατάξεων του τμήματος 2 του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού αυτού, και ειδικότερα εκείνων του άρθρου 7, σημείο 2, ή του άρθρου 7, σημείο 5, του εν λόγω κανονισμού. Τέλος, διερωτάται ως προς την ερμηνεία των εννοιών του «υποκαταστήματος», του «πρακτορείου» ή της «κάθε άλλης εγκατάστασης», κατά το εν λόγω άρθρο 7, σημείο 5.

28 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Sąd Rejonowy w Białymstoku (πρωτοδικείο Białystok) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Έχει το άρθρο 13, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 10 του κανονισμού [1215/2012,] την έννοια ότι, σε περίπτωση διαφοράς μεταξύ επαγγελματία και ασφαλιστικής επιχείρησης, κατά την οποία ο επαγγελματίας απέκτησε από ζημιωθέντα απαίτηση εκ συμβάσεως ασφαλίσεως αστικής ευθύνης κατά της ασφαλιστικής αυτής επιχείρησης, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να θεμελιώνεται διεθνής δικαιοδοσία βάσει του άρθρου 7, σημείο 2, ή του άρθρου 7, σημείο 5, του κανονισμού;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο ερώτημα, έχει το άρθρο 7, σημείο 5, του κανονισμού [1215/2012] την έννοια ότι εμπορική εταιρία που δραστηριοποιείται σε κράτος μέλος και διακανονίζει τις υλικές ζημίες στο πλαίσιο υποχρεωτικής ασφαλίσεως αστικής ευθύνης αυτοκίνητων οχημάτων βάσει συμβάσεως με ασφαλιστική επιχείρηση εδρεύουσα σε άλλο κράτος μέλος αποτελεί υποκατάστημα, πρακτορείο ή άλλη εγκατάσταση της επιχείρησης αυτής;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης στο πρώτο ερώτημα, έχει το άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού [1215/2012] την έννοια ότι αποτελεί αυτοτελή βάση για τη διεθνή δικαιοδοσία δικαστηρίου κράτους μέλους εντός της περιφέρειας δικαιοδοσίας του οποίου συνέβη το γενεσιουργό της ζημίας γεγονός και ενώπιον του οποίου ο αποκτών την απαίτηση από ζημιωθέντα στο πλαίσιο υποχρεωτικής ασφάλισης αστικής ευθύνης ασκεί αγωγή κατά ασφαλιστικής επιχείρησης εδρεύουσας σε άλλο κράτος μέλος;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου και του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

29 Με το πρώτο και το τρίτο προδικαστικό ερώτημα, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012, ερμηνευόμενο σε συνδυασμό με το άρθρο του 10, έχει την έννοια ότι, σε περίπτωση διαφοράς μεταξύ, αφενός, επαγγελματία που απέκτησε απαίτηση έναντι

ασφαλιστικής επιχειρήσεως αστικής ευθύνης την οποία κατείχε αρχικώς ο ζημιωθείς, και, αφετέρου, της ίδιας ασφαλιστικής επιχειρήσεως αστικής ευθύνης, δεν επιτρέπει να θεμελιωθεί ενδεχομένως η διεθνής δικαιοδοσία, κατά τρόπο αυτοτελή, στο άρθρο 7, σημείο 2, ή στο άρθρο 7, σημείο 5, του κανονισμού.

30 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, στο μέτρο που, σύμφωνα με την αιτιολογική σκέψη 34 του κανονισμού 1215/2012, ο κανονισμός αυτός καταργεί και αντικαθιστά τον κανονισμό 44/2001, ο οποίος είχε αντικαταστήσει με τη σειρά του τη Σύμβαση της 27ης Σεπτεμβρίου 1968 για τη διεθνή δικαιοδοσία και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, όπως είχε τροποποιηθεί με τις διαδοχικές συμβάσεις για την προσχώρηση των νέων κρατών μελών στη Σύμβαση αυτή, η διατυπωθείσα από το Δικαστήριο ερμηνεία των διατάξεων των τελευταίων αυτών νομοθετημάτων ισχύει και για τον κανονισμό 1215/2012, εφόσον οι διατάξεις αυτές μπορούν να χαρακτηριστούν ως «ισοδύναμες» (απόφαση της 9ης Ιουλίου 2020, Verein für Konsumenteninformation, C-343/19, EU:C:2020:534, σκέψη 22 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

31 Κατά το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 1215/2012, τα πρόσωπα που έχουν την κατοικία τους στο έδαφος κράτους μέλους ενάγονται, κατ' αρχήν, ενώπιον των δικαστηρίων του συγκεκριμένου κράτους μέλους. Το άρθρο 5, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού προβλέπει εντούτοις, κατά παρέκκλιση, ότι τα πρόσωπα αυτά μπορούν να εναχθούν ενώπιον των δικαστηρίων άλλου κράτους μέλους κατά τα οριζόμενα στους κανόνες που περιλαμβάνονται στα τμήματα 2 έως 7 του κεφαλαίου ΙΙ του εν λόγω κανονισμού.

32 Όσον αφορά, ειδικότερα, το τμήμα 3 του εν λόγω κεφαλαίου ΙΙ, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διεθνής δικαιοδοσία σε υποθέσεις ασφαλίσεων», αυτό θεσπίζει αυτοτελές σύστημα καταμερισμού της δικαιοδοσίας σε υποθέσεις ασφαλίσεων (βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 12ης Μαΐου 2005, Société financière et industrielle du Peloux, C-112/03, EU:C:2005:280, σκέψη 29).

33 Συγκεκριμένα, το άρθρο 10 του κανονισμού 1215/2012 διευκρινίζει ότι, σε υποθέσεις ασφαλίσεων, η διεθνής δικαιοδοσία καθορίζεται από τις διατάξεις του εν λόγω τμήματος 3, το οποίο περιλαμβάνει τα άρθρα 10 έως 16 του κανονισμού αυτού, με την επιφύλαξη του άρθρου του 6 και του άρθρου του 7, σημείο 5.

34 Επομένως το τμήμα 3 του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού 1215/2012 ρυθμίζει τη διεθνή δικαιοδοσία κατά τρόπο αυτοτελή σε υποθέσεις ασφαλίσεων, και, ως εκ τούτου, εκτός από τις βάσεις διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπονται στο ίδιο το τμήμα 3, εξαιρούνται, ως προς τον τομέα αυτό, οι βάσεις διεθνούς δικαιοδοσίας που δεν καταλέγονται μεταξύ εκείνων στις οποίες παραπέμπει ρητώς το άρθρο 10 του κανονισμού, ήτοι οι βάσεις διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπονται στο άρθρο 6 και στο άρθρο 7, σημείο 5, του κανονισμού.

35 Συνεπώς, στο μέτρο που το άρθρο 10 του κανονισμού 1215/2012 δεν παραπέμπει στο άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού αυτού, η τελευταία αυτή διάταξη δεν έχει εφαρμογή όταν μια διαφορά εμπίπτει, όσον αφορά τη διεθνή δικαιοδοσία, στο πεδίο εφαρμογής του τμήματος 3 του κεφαλαίου ΙΙ του εν λόγω κανονισμού.

36 Η ερμηνεία αυτή ενισχύεται από το περιεχόμενο του άρθρου 11, παράγραφος 1, στοιχείο α′, και του άρθρου 12 του κανονισμού 1215/2012, με τα οποία θεσπίζονται κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας ανάλογοι προς εκείνους που περιλαμβάνονται, αντιστοίχως, στο άρθρο 4, παράγραφος 1, και στο άρθρο 7, σημείο 2, του κανονισμού.

37 Επιπλέον, επισημαίνεται ότι, δυνάμει του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012, τα άρθρα 10 έως 12 του κανονισμού αυτού έχουν εφαρμογή σε περίπτωση ευθείας αγωγής ασκηθείσας από τον ζημιωθέντα κατά του ασφαλιστή, εφόσον είναι δυνατόν να ασκηθεί ευθεία αγωγή.

38 Συναφώς, η ως άνω παραπομπή στο άρθρο 13, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού έχει ως αντικείμενο την προσθήκη στον κατάλογο των εναγόντων, ο οποίος περιέχεται στο άρθρο 11, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του συγκεκριμένου κανονισμού, των προσώπων που υπέστησαν ζημία, χωρίς ο κύκλος των προσώπων αυτών να περιορίζεται σε όσα υπέστησαν τη ζημία άμεσα (βλ. κατ' αναλογίαν, ως προς τον κανονισμό 44/2001, απόφαση της 20ής Ιουλίου 2017, MMA IARD, C-340/16, EU:C:2017:576, σκέψη 33 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

39 Υπενθυμίζεται πάντως ότι σκοπός του τμήματος 3 του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού 1215/2012 είναι, κατά την αιτιολογική σκέψη 18 του κανονισμού αυτού, η προστασία του ασθενέστερου συμβαλλομένου μέσω ευνοϊκότερων για τα συμφέροντά του κανόνων διεθνούς δικαιοδοσίας, εν αντιθέσει προς τους γενικούς κανόνες διεθνούς δικαιοδοσίας, και ότι ο σκοπός αυτός συνεπάγεται ότι η εφαρμογή των ειδικών κανόνων διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπονται στο εν λόγω τμήμα δεν επεκτείνεται σε πρόσωπα για τα οποία δεν δικαιολογείται η παροχή της προστασίας αυτής (πρβλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2020, Balta, C-803/18, EU:C:2020:123, σκέψεις 27 και 44, και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

40 Μολονότι, όμως, το πρόσωπο στο οποίο εκχωρήθηκαν τα δικαιώματα του ζημιωθέντος και το οποίο μπορεί να θεωρηθεί το ίδιο ασθενέστερο μέρος πρέπει να μπορεί να επωφεληθεί των ειδικών κανόνων διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπονται στη διάταξη του άρθρου 11, παράγραφος 1, στοιχείο β′, σε συνδυασμό με εκείνη του άρθρου 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012, καμία ειδική προστασία δεν δικαιολογείται εντούτοις στις σχέσεις μεταξύ επαγγελματιών του τομέα των ασφαλίσεων, εκ των οποίων κανένας δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι βρίσκεται σε ασθενέστερη θέση σε σχέση με τον άλλο (πρβλ. απόφαση της 31ης Ιανουαρίου 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, σκέψεις 39 και 42, και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

41 Το Δικαστήριο έχει κρίνει επομένως ότι φορέας κοινωνικής ασφαλίσεως, στον οποίο εκχωρήθηκαν εκ του νόμου οι αξιώσεις του άμεσα ζημιωθέντος εξαιτίας αυτοκινητικού ατυχήματος, δεν μπορεί να επικαλεσθεί τη διάταξη του άρθρου 9, παράγραφος 1, στοιχείο β′, του κανονισμού 44/2001 σε συνδυασμό με τη διάταξη του άρθρου του 11, παράγραφος 2, στα οποία αντιστοιχούν, ως προς το πρώτο, το άρθρο 11, παράγραφος 1, στοιχείο β′, και, ως προς το δεύτερο, το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012, προκειμένου να ασκήσει ενώπιον των δικαστηρίων του κράτους μέλους εντός του οποίου είναι εγκατεστημένος ευθεία αγωγή κατά του εγκατεστημένου σε άλλο κράτος μέλος ασφαλιστή του φερόμενου ως υπαιτίου του ατυχήματος αυτού (πρβλ. απόφαση της 17ης Σεπτεμβρίου 2009, Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, σκέψη 43 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία)

42 Το Δικαστήριο έχει κρίνει επίσης ότι πρόσωπο που ασκεί επαγγελματική δραστηριότητα στον τομέα της διεκδικήσεως απαιτήσεων αποζημιώσεως έναντι ασφαλιστικών εταιριών ως εκδοχέας των απαιτήσεων αυτών βάσει συμβάσεως δεν μπορεί να τύχει της ειδικής προστασίας του forum actoris (απόφαση της 31ης Ιανουαρίου 2018, Hofsoe, C-106/17, EU:C:2018:50, σκέψη 43).

43 Εν προκειμένω, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η CNP δραστηριοποιείται στον τομέα της διεκδικήσεως απαιτήσεων έναντι ασφαλιστικών επιχειρήσεων. Δεδομένης της περιστάσεως αυτής, της οποίας η διακρίβωση απόκειται στο αιτούν δικαστήριο, η εταιρία αυτή

δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνιστά ασθενέστερο μέρος της συμβάσεως σε σχέση με την αντίδικο, κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύεται στις σκέψεις 40 έως 42 της παρούσας αποφάσεως, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να τύχει της εφαρμογής των ειδικών κανόνων διεθνούς δικαιοδοσίας που προβλέπονται στα άρθρα 10 έως 16 του κανονισμού 1215/2012.

44 Πρέπει να εξεταστεί αν, λαμβανομένης υπόψη της διαπιστώσεως αυτής, η διεθνής δικαιοδοσία του δικαστηρίου που έχει επιληφθεί διαφοράς μεταξύ, αφενός, επαγγελματία ο οποίος απέκτησε απαίτηση έναντι ασφαλιστικής επιχειρήσεως –απαίτηση την οποία κατείχε αρχικώς ο ζημιωθείς– και, αφετέρου, της ίδιας ασφαλιστικής επιχειρήσεως μπορεί να θεμελιωθεί στο άρθρο 7, σημείο 2, ή στο άρθρο 7, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012.

45 Συναφώς, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, στο μέτρο που αξίωση που προβάλλεται από ασφαλιστικό φορέα κατά άλλου δεν καλυπτόταν από το τμήμα 3 του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού 44/2001, το άρθρο 6, σημείο 2, του κανονισμού αυτού, το οποίο ενέπιπτε στο τμήμα 2 του ίδιου αυτού κεφαλαίου, θα είχε εφαρμογή επί τέτοιας αξιώσεως, υπό την προϋπόθεση ότι αυτή καταλεγόταν μεταξύ των περιπτώσεων τις οποίες αφορούσε η εν λόγω διάταξη (πρβλ. απόφαση της 21ης Ιανουαρίου 2016, SOVAG, C-521/14, EU:C:2016:41, σκέψη 31).

46 Κατ’ αναλογίαν, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, στην περίπτωση που το τμήμα 3 του κεφαλαίου ΙΙ του κανονισμού 1215/2012 δεν έχει εφαρμογή επί αξιώσεως λόγω του ότι δεν υφίσταται διάδικος ευρισκόμενος σε ασθενέστερη θέση σε σχέση με τον αντίδικο, η αξίωση αυτή είναι δυνατό να εμπίπτει στις διατάξεις του τμήματος 2 του εν λόγω κεφαλαίου, και ιδίως του άρθρου 7, σημείο 2, ή του άρθρου 7, σημείο 5, του κανονισμού αυτού, ακόμη και αν πρόκειται για διαφορά που αφορά υπόθεση ασφαλίσεων, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις που θέτουν συναφώς οι εν λόγω διατάξεις.

47 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο και στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού 1215/2012, ερμηνευόμενο σε συνδυασμό με το άρθρο του 10, έχει την έννοια ότι δεν έχει εφαρμογή σε περίπτωση διαφοράς μεταξύ, αφενός, επαγγελματία που απέκτησε απαίτηση έναντι ασφαλιστικής επιχειρήσεως αστικής ευθύνης την οποία κατείχε αρχικώς ο ζημιωθείς, και, αφετέρου, της ίδιας ασφαλιστικής επιχειρήσεως αστικής ευθύνης, με αποτέλεσμα να μην αποκλείει το ενδεχόμενο θεμελιώσεως διεθνούς δικαιοδοσίας για την εκδίκαση της διαφοράς στο άρθρο 7, σημείο 2, ή στο άρθρο 7, σημείο 5, του εν λόγω κανονισμού.

Επί του δεύτερου προδικαστικού ερωτήματος

48 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ’ ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 7, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι εταιρία η οποία ασκεί εντός ενός κράτους μέλους, δυνάμει συμβάσεως συναφθείσας με ασφαλιστική επιχείρηση εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος, εξ ονόματος και για λογαριασμό της εν λόγω ασφαλιστικής επιχειρήσεως, δραστηριότητα εκκαθαρίσεως ζημιών από ασφαλίσεις αστικής ευθύνης αυτοκίνητων οχημάτων πρέπει να θεωρηθεί ότι συνιστά υποκατάστημα, πρακτορείο ή κάθε άλλη εγκατάσταση, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής.

49 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο υποβληθέν προδικαστικό ερώτημα, υπενθυμίζεται ότι, βάσει του κεφαλαίου ΙΙ, τμήμα 2, του κανονισμού 1215/2012, προβλέπεται σειρά ειδικών βάσεων διεθνούς δικαιοδοσίας, μεταξύ των οποίων καταλέγονται αυτές του άρθρου 7, σημείο 5, του κανονισμού αυτού, μόνον κατά παρέκκλιση από τον γενικό κανόνα του άρθρου 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού περί διεθνούς δικαιοδοσίας των δικαστηρίων του

κράτους μέλους της κατοικίας του εναγομένου. Καθόσον η διεθνής δικαιοδοσία των δικαστηρίων του τόπου όπου ευρίσκεται υποκατάστημα, πρακτορείο ή κάθε άλλη εγκατάσταση ως προς διαφορές σχετικές με την εκμετάλλευσή τους, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, αποτελεί κανόνα περί ειδικής βάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας, πρέπει να ερμηνεύεται αυτοτελώς και περιοριστικώς, στοιχείο το οποίο δεν επιτρέπει ερμηνεία βαίνουσα πέραν των περιπτώσεων που μνημονεύει ρητώς ο ίδιος ο κανονισμός (βλ., κατ' αναλογίαν προς το άρθρο 5, σημείο 5, του κανονισμού 44/2001, απόφαση της 5ης Ιουλίου 2018, flyLAL-Lithuanian Airlines, C-27/17, EU:C:2018:533, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

50 Ο κανόνας περί ειδικής βάσεως διεθνούς δικαιοδοσίας του άρθρου 7, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012 στηρίζεται στην ύπαρξη ιδιαιτέρως στενού συνδέσμου μεταξύ της διαφοράς και των δικαστηρίων που ενδέχεται να επιληφθούν της διαφοράς αυτής, βάσει του οποίου δικαιολογείται η διεθνής δικαιοδοσία των δικαστηρίων αυτών για λόγους εύρυθμης λειτουργίας της δικαιοσύνης και αποτελεσματικής οργανώσεως της δίκης (βλ., κατ' αναλογίαν προς το άρθρο 5, σημείο 5, του κανονισμού 44/2001, απόφαση της 5ης Ιουλίου 2018, flyLAL-Lithuanian Airlines, C-27/17, EU:C:2018:533, σκέψη 27 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

51 Συναφώς, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, δύο κριτήρια καθιστούν δυνατό να καθοριστεί αν διαφορά αφορά την εκμετάλλευση υποκαταστήματος, πρακτορείου ή κάθε άλλης εγκαταστάσεως, κατά την έννοια του άρθρου 7, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012.

52 Πρώτον, οι έννοιες του «υποκαταστήματος», του «πρακτορείου» ή «κάθε άλλης εγκατάστασης», κατά τη διάταξη αυτή, προϋποθέτει την ύπαρξη κέντρου επιχειρησιακών δραστηριοτήτων που εκδηλώνεται με διαρκή τρόπο προς τα έξω ως προέκταση της μητρικής επιχείρησης. Το κέντρο αυτό πρέπει να διαθέτει διεύθυνση και να είναι υλικώς εξοπλισμένο ώστε να μπορεί να διαπραγματεύεται με τρίτους, οι οποίοι δεν απαιτείται, κατά συνέπεια, να αποτείνονται απευθείας στη μητρική εταιρία. Δεύτερον, η διαφορά πρέπει να αφορά είτε πράξεις σχετικές με την εκμετάλλευση υποκαταστήματος είτε υποχρεώσεις που ανέλαβε το εν λόγω υποκατάστημα για λογαριασμό της μητρικής εταιρίας, εφόσον οι εν λόγω υποχρεώσεις πρέπει να εκπληρωθούν εντός του κράτους όπου ευρίσκεται το υποκατάστημα αυτό (πρβλ. αποφάσεις της 19ης Ιουλίου 2012, Mahamdia, C-154/11, EU:C:2012:491, σκέψη 48, της 5ης Ιουλίου 2018, flyLAL-Lithuanian Airlines, C-27/17, EU:C:2018:533, σκέψη 59, και της 11ης Απριλίου 2019, Ryanair, C-464/18, EU:C:2019:311, σκέψη 33).

53 Εν προκειμένω, από τα στοιχεία της αποφάσεως περί παραπομπής προκύπτει ότι, μολονότι δύο εταιρίες εκπροσωπούν τα συμφέροντα της Gefion στην Πολωνία, ήτοι η Polins και η Crawford Polska, η Crawford Polska εξουσιοδοτήθηκε από την Gefion να προβεί στην εκκαθάριση της επίμαχης στην κύρια δίκη ζημίας. Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το αιτούν δικαστήριο υποβάλλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο σχετικά με το περιεχόμενο του άρθρου 7, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012 ως προς τη δραστηριότητα της Crawford Polska.

54 Όσον αφορά το πρώτο κριτήριο που συνάγεται από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 52 της παρούσας αποφάσεως, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι, υπό την επιφύλαξη της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών στην οποία οφείλει να προβεί το αιτούν δικαστήριο, η Crawford Polska είναι εταιρία περιορισμένης ευθύνης πολωνικού δικαίου, οπότε διαθέτει, ως νομικό πρόσωπο, αυτοτελή νομική υπόσταση και δική της διεύθυνση.

55 Επιπλέον, κατά το γράμμα της εντολής που έλαβε από την Gefion, η Crawford Polska έχει εξουσιοδοτηθεί να προβαίνει σε «πλήρη διακανονισμό των απαιτήσεων [αποζημιώσεως]», το δε αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει, επιπλέον, ότι η εταιρία αυτή είναι καθ' όλα αρμόδια να ασκεί δραστηριότητα παράγουσα έννομα αποτελέσματα για την ασφαλιστική επιχείρηση και να ενεργεί εξ ονόματος και για λογαριασμό της Gefion.

56 Επομένως, όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 63 των προτάσεών του, από την εν λόγω εντολή προκύπτει ότι η Crawford Polska έχει κάθε εξουσία να ασκεί τη δραστηριότητα διακανονισμού και εκκαθαρίσεως των ζημιών, η οποία παράγει έννομα αποτελέσματα για την ασφαλιστική επιχείρηση, οπότε η Crawford Polska πρέπει να θεωρηθεί ότι συνιστά κέντρο επιχειρησιακών δραστηριοτήτων που εκδηλώνεται κατά τρόπο διαρκή προς τα έξω ως προέκταση της μητρικής επιχείρησης.

57 Αντιθέτως, στο αιτούν δικαστήριο απόκειται να διακριβώσει αν το κέντρο αυτό είναι υλικώς εξοπλισμένο ώστε να μπορεί να διαπραγματεύεται με τρίτους οι οποίοι δεν είναι υποχρεωμένοι να αποτείνονται απευθείας στη μητρική εταιρία.

58 Όσον αφορά το δεύτερο κριτήριο που συνάγεται από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 52 της παρούσας αποφάσεως, επισημαίνεται, κατ' αρχάς, ότι η διαφορά της κύριας δίκης δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι αφορά πράξεις σχετικές με την εκμετάλλευση της Crawford Polska, καθόσον δεν αφορά τα συμβατικά ή μη συμβατικά δικαιώματα και υποχρεώσεις ως προς τη διαχείριση της εν λόγω εταιρίας αυτή καθεαυτήν (πρβλ. απόφαση της 22ας Νοεμβρίου 1978, Somafer, 33/78, EU:C:1978:205, σκέψη 13).

59 Όσον αφορά, εν συνεχεία, το ζήτημα αν η διαφορά της κύριας δίκης αφορά τις υποχρεώσεις που ανέλαβε η Crawford Polska για λογαριασμό της Gefion, στη σκέψη 53 της παρούσας αποφάσεως υπομνήσθηκε ότι η Gefion εξουσιοδότησε την Crawford Polska να προβεί στον διακανονισμό και στην εκκαθάριση της ζημίας της κύριας δίκης. Επιπλέον, από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η ίδια η Crawford Polska έλαβε, εξ ονόματος και για λογαριασμό της Gefion, την απόφαση να καταβάλει στην CNP μέρος μόνον της ζητηθείσας αποζημιώσεως. Όπως όμως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 66 των προτάσεών του, μολονότι το γεγονός αυτό πρέπει να επιβεβαιωθεί από το αιτούν δικαστήριο, εξ αυτού προκύπτει εντούτοις ότι η Crawford Polska δεν ήταν απλώς μεσάζων επιφορτισμένος με τη διαβίβαση πληροφοριών, αλλά συνέβαλε ενεργώς στη νομική κατάσταση που συνιστά την αιτία της διαφοράς της κύριας δίκης. Επομένως, λαμβανομένης υπόψη της εμπλοκής της Crawford Polska στην έννομη σχέση των διαδίκων της κύριας δίκης, η διαφορά αυτή πρέπει να θεωρηθεί ότι αφορά τις υποχρεώσεις που ανέλαβε η Crawford Polska επ' ονόματι της Gefion (πρβλ. απόφαση της 11ης Απριλίου 2019, Ryanair, C-464/18, EU:C:2019:311, σκέψεις 34 και 35).

60 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα που παρέθεσε παρεμπιπτόντως το αιτούν δικαστήριο, καθώς και η Gefion και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, κατά το οποίο οι έννοιες του «υποκαταστήματος», του «πρακτορείου» και «κάθε άλλης εγκατάστασης», κατά το άρθρο 7, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012, πρέπει να ερμηνευθούν υπό το πρίσμα της οδηγίας 2009/138 και, ειδικότερα, υπό το πρίσμα των εννοιών «μόνιμη παρουσία» και «αντιπρόσωπος» που περιέχονται στα άρθρα 145 και 152 της οδηγίας αυτής, αρκεί η επισήμανση ότι το άρθρο 7, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012 πρέπει να ερμηνεύεται αυτοτελώς, εντός του πλαισίου του συστήματος στο οποίο εντάσσεται η διάταξη αυτή και των σκοπών που επιδιώκει, όπως επισήμανε και ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 72 των προτάσεών του, και σύμφωνα με τα ειδικά κριτήρια που προκύπτουν από τη νομολογία η οποία αφορά την εν λόγω διάταξη.

61 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 7, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι εταιρία η οποία ασκεί εντός ενός κράτους μέλους, δυνάμει συμβάσεως συναφθείσας με ασφαλιστική επιχείρηση εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος, εξ ονόματος και για λογαριασμό της εν λόγω ασφαλιστικής επιχειρήσεως, δραστηριότητα εκκαθαρίσεως ζημιών από ασφαλίσεις αστικής ευθύνης αυτοκίνητων οχημάτων πρέπει να θεωρηθεί ότι συνιστά υποκατάστημα, πρακτορείο ή κάθε άλλη εγκατάσταση, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, εφόσον η εν λόγω εταιρία

– εκδηλώνεται κατά τρόπο διαρκή προς τα έξω ως προέκταση της ασφαλιστικής επιχειρήσεως και

– διαθέτει διεύθυνση και είναι υλικώς εξοπλισμένη ώστε να μπορεί να διαπραγματεύεται με τρίτους, οι οποίοι δεν απαιτείται να αποτείνονται απευθείας στην ασφαλιστική εταιρία.

Επί των δικαστικών εξόδων

62 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαίνεται:

1) Το άρθρο 13, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΕ) 1215/2012 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 12ης Δεκεμβρίου 2012, για τη διεθνή δικαιοδοσία, την αναγνώριση και την εκτέλεση αποφάσεων σε αστικές και εμπορικές υποθέσεις, ερμηνευόμενο σε συνδυασμό με το άρθρο του 10, έχει την έννοια ότι δεν έχει εφαρμογή σε περίπτωση διαφοράς μεταξύ, αφενός, επαγγελματία που απέκτησε απαίτηση έναντι ασφαλιστικής επιχειρήσεως αστικής ευθύνης την οποία κατείχε αρχικώς ο ζημιωθείς, και, αφετέρου, της ίδιας ασφαλιστικής επιχειρήσεως αστικής ευθύνης, με αποτέλεσμα να μην αποκλείει το ενδεχόμενο θεμελιώσεως διεθνούς δικαιοδοσίας για την εκδίκαση της διαφοράς στο άρθρο 7, σημείο 2, ή στο άρθρο 7, σημείο 5, του εν λόγω κανονισμού.

2) Το άρθρο 7, σημείο 5, του κανονισμού 1215/2012 έχει την έννοια ότι εταιρία η οποία ασκεί εντός ενός κράτους μέλους, δυνάμει συμβάσεως συναφθείσας με ασφαλιστική επιχείρηση εγκατεστημένη σε άλλο κράτος μέλος, εξ ονόματος και για λογαριασμό της εν λόγω ασφαλιστικής επιχειρήσεως, δραστηριότητα εκκαθαρίσεως ζημιών από ασφαλίσεις αστικής ευθύνης αυτοκίνητων οχημάτων πρέπει να θεωρηθεί ότι συνιστά υποκατάστημα, πρακτορείο ή κάθε άλλη εγκατάσταση, κατά την έννοια της διατάξεως αυτής, εφόσον η εν λόγω εταιρία

– εκδηλώνεται κατά τρόπο διαρκή προς τα έξω ως προέκταση της ασφαλιστικής επιχειρήσεως και

– διαθέτει διεύθυνση και είναι υλικώς εξοπλισμένη ώστε να μπορεί να διαπραγματεύεται με τρίτους, οι οποίοι δεν απαιτείται να αποτείνονται απευθείας στην ασφαλιστική εταιρία.

(υπογραφές)